

merrefelé vezet, de arról már nem beszélhetnek, hogy mivé fog fejlődni, hol fog megállani és hogy egyik társadalmi osztály művészete és irodalma milyen mértékben fogja lerontani és a maga szuggesztíója alá vetni a másikat. Nem szólhatnak arról sem, hogy mekkora értékeket hozhat egy ilyen új művészet, nem szólhatnak már azért sem, mert e sorokat elejétől kezdve *nem az esztétikai szempont vezette*, hanem annak megvilágítása, hogy a társadalmi és politikai élet milyen mértékben van befolyással az esztétikai szemléletre és ezen túlmenően is milyen hatással van az új irodalmi műfajok és új formavilágok megszületésére.

Mert az irodalom és a művészet célja új tömegek meghódítása a kultúra számára, hogy azután ezek a megnövekedett tömegek megnövekedett színvonalal és életprogrammal valósítsák meg az emberiség új, nagy céljait. A tömegek megszervezése, a célok megmutatása és megérezése *a politika, a társadalomtudomány és a közgazdaság dolga*, de a stílus megkeresése, amellyel ezeket a tömegeket föl lehet keresni és meg lehet találni, vagyis a célok artisztikussá tétele és az örök ember kinyilatkoztatása — *ez az irodalom és a művészet.*

Makkai János.

KÉT BAJI ALKONYODÁS.

Izzó, lobogó
 Hajrás kedve az égnek
 Kihül, szelidül,
 Még üzenetje
 Jött csak az éjnek,
 S már sápad a vágó,
 Hiúság, akarat.
 Elhúznak a gond-madarak,
 Csobbannak a csend
 Tükörébe.
 Lehajlik a messze magasság,
 Csupa lágy, jó, tiszta igazság,
 Csupa béke.

Sűrűsödnek az árnyak.
 Gondos bölcs törpeanyók
 Settenkedve vigyáznak,
 Kiabáló vad színeket
 Puha nagykendőkbe takarnak,
 Hökkenve lehiggad a szél.
 Halkan tapsol a nyárfalevél!
 Vége a napnak.

Zsindely Ferenc.